

Pastirček je pasel ovce v zelenem logu. Kar ugleda tri vile, ki so spale v travi. Pastirček nalomi zelenih, bukovih vej in jih pokrije. — Ko se vile probudé, vidijo, da so v senci. Stopijo k pastirčku, dadó mu sladkih jedil in se mu lepó zahvalijo; a ovce so dajale dosti mleka, ker so jih vile vodile po najlepšej travi.

Bil je vroč dan. Plevíce so pléle korenje in so imele v senci vrč hladnega studenca. Pridejo pa vile in prosijo pijače, ker so bile silno žejne. Plevíce jim dadó iz vrča piti, in vile izginejo. Ko so pa drugEGA jutra plevíce zopet prišle korenje plét, bilo je že vse opleto; po noči so ga vile oplele.

Mlada deklica sirota je imela hudo, hudo mačeho. Deklica je vedno jokala in zdihovala, takó, da je bila užé vsa slaba. Ali mačeha je ni mogla videti; dajala jej je taka dela, ki jih uboga deklica ni mogla izvršiti. Necega dne jej da mačeha poln koš črne ovčje volne, rekoč: „Idi in izpiraj jo tako dolgo, da bode bela.“ Deklica gre ter izpira in izpira črno volno — ali vsef zamán. Britko se izjoka in prosi Bogá, da bi jej pomagal. In glej! kar pristopi k njej lepa, bela ženska, vrže volno v vodo in jo belo iz vode ožéma. Deklica ostrmí in se bi rada zahvalila — ali Vile ni bilo nikjer več, izginila je v trenutku.

Fr. Šetina.

Iz ruske zgodovíne.

(Po Nestoru.)

I. O Kijevsko-Péčerskem samostanu dalje. *)

Teodosij se razbolí, ter kadar je boleznóval dníj pet in je bilo večer, velí iznesti se na dvor. Bratje so ga vzeli ter na saní postavili nasproti cerkve. A on ukaže poklicati vse brate, in bratje udarijo v bílo (zvonec) ter se zberó vsi. A on jim reče: „bratje moji in otcí moji in otroci moji! Evo, jaz odhajam od vas, kakor mi je objávil (razodel) Gospod v štiridesetni post, kadar sem bil v péčeri (podzémeljskej votlíni), da mi je iziti od sveta tega. A ví, koga si hočete imeti igúmena? da bi mu tudi jaz blagoslov podál.“ Oní mu rekó: „tí si nam vsem otec, da kogar izvolíš tí sam, ta nam bodi otec in igúmen ter poslušati ga hočemo, kakor smo tebe.“ Otec naš Teodosij reče: „odstopíte v stran od mene ter narecite, kogar si hočete, razven dveh bratov, Nikole in Ignatija, izmej ostalih kogar si hočete od staréjsih do manjših.“ Oní so ga poslušali in odstopili malo k cerkvi ter posvetovavši se poslali brata dva, govoreč takó: „kogar izvoli bog in tvoja častna molítva, kogar je tebi ljubo, tega nareci.“ A Teodosij jim odgovorí: „da če od mene hočete igúmena prijeti, to vam ga dám, a ne po svojej izvolitvi, nego po božjem strojénji,“ ter nareče jim Jakoba svečeníka (duhovnika). A bratom je bilo neljubo ter dejáli so: „tá nij tukaj postrižen,“ kajti bil je Jakob prišel z Létca z bratom svojim Pavlom. In začéli so bratje prositi si Stepana, ki je tedaj bil učenec Teodosijev, rekóč: „tá je vzrasel pod tvojo roko in pri tebi je služil; tega nam daj!“ Reče jim Teodosij: „evo, jaz sem po božjem povélji narekel bil Jakoba, a ví svojo voljo stvoriti hočete.“ Poslušavši jih dá jim Stepana, da bode jim igúmen, ter blagosloví Stepana in reče njemu: „déte! evo, preoddajem tí samostán; čúvaj ga s pazljivostjo, in

*) Priméri 11. št. lanskega „Vrtca.“

kar sem ustrôjil v službah, to drži, ter ustáva samostanskega ne izmenjúj, nego déljaj vse po zakonu in po činu samostanskem!“ Zdaj ga bratje zopet vzemši odnesó v célico nazaj in položé na odru (póstelji). Kadar je šesti dan potem nastál in je on bolán bil zeló, pride k njemu Svétoslav s sinom svojim Glébom, in sedéčima jima pri njem reče Teodosij Svetoslavu: „evo, odhajam svéta tega in izročam ti tamostán v pazko, če bode kateri motěž v njem, in evo, porócam igúmenstvo Stepanu; ne dáj ga v obído (zadrégo)!“ Knez, celovávši (poljubívši) ga, obéča, skrbéti za samostan, in otíde. Kadar je sedmi dan prišel, Teodosij uže iznemagajóč pokliče Stepána in brate, ki so presedéli potlej vso to noč pri njem, ter kadar je nastal dan osmi, v drugo soboto po Velíkej noči, v drugo uro dné, izročí dušo v roke božje, méseca maja v tretji dan, 1074. léta. In plakali so po njem bratje. Teodosij je bil zapovédal, položiti se v péčeri, kder je bil pokazal trude mnoge, rekóč takó: „v noč pohranite telo moje!“ Takó so tudi stvóрили. (Dalje prih.)

Umrla je 19. dné decembra meseca pretečenéga leta v Gradcu pri svojej ljubej materi, bratih in sestrah

Minka Hrášovec,

hči c. k. okrajnega sodnika v Sovodnjah na Koroškem;

nadepolna, cvetóča deklica v 15. letu svoje dóbe, veselje in radost svojih roditeljev, ki je celih 6 let naš „Vrtec“ pridno čítala, svojo domovíno ljubilo, brate in sestre spoštovala, ter jih k narodnosti izpodbujevala, ž njimi najrajše po domače občevala, ter povsod in v vsem bila vzór izvrstne hčerke naše míle slovenske domovíne. „Vrtec“ jej s temi vrsticami postavlja spomínek, na katerem bodi zapisano:

Po Tebi, Minka, jokajo solzice,
Naj lahka Ti odeja krije lice
Do dnéva, ko v življenja novej zóri
Nam domovína slajša se otvóri.

Prošnja.

Prvo število „Vrtčevo“ razposlali smo na ogléd vsem našim starim gg. naročnikom, a tudi nekaterim takim gospodom in prijateljem naše slovenske mladine, ki do sih dob še niso bili naročeni na „Vrtec.“ Kdor se na naš list ne more naročiti, prosimo ga uljudno, da nam **prvi list** vrne pod istim ovitkom, pod katerim ga je prejel. Z naročnino naj se vsak podviza, ker se bomo s prihodnjim listom ravnali po številu naročnikov.

„Vrtec“ stoji za vse leto **2 gl. 60 kr.**, za pol leta **1 gl. 30 kr.**

Kdor naročnini še 40 kr. priloži, dobóde tudi II. zvezek knjižnice za slovensko mladino pod naslovom „Peter, rokodelčíč“, brž ko pride na svetlo.

V najboljšej nadi, da nas prijatelji slovenske mladine ne zapusté pri našem težavnem in požrtovalnem podvzetji, želimo vsem skupaj srečno in veselo novo leto. Bog!

Uredništvo „Vrtčevo“,

v Lingarjevih ulicah, hiš. štev. 1.

Nekaterim listom današnjega „Vrtca“ je pridejana priloga g. Lapajne-tovih pisank in risank.

Izdatelj, založnik in urednik **Ivan Tomšić.** — Natisnila Klein in Kovač (Eger) v Ljubljani.